

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.98/2013/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év február hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az Budapest Környéki Törvényszék 11.B.28/2012/52. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdése I. fordulataként jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 35.560,- (harmincötezer-ötszázhatvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. év november hó 28. napján kihirdetett 11.B.28/2012/52. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat] miatt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Elrendelte a Monori Városi Bíróság 7.Bk.23/2010/2. számú ítéletével jogerősen kiszabott 10 hónap felfüggesztett fogházbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, amelyek egy részét a lefoglalásuk megszüntetése mellett megsemmisíteni, illetve kiadni rendelte, az elkövetés eszközét pedig elkobozta.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.502/2012/3-I. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegeléséről számot adott.

A tényállást megalapozottnak tartotta, melyből okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a cselekményt törvényesen minősítette.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság helytállóan sorolta fel és a kiszabott büntetést tettarányosnak tartotta, melynek enyhítése nem indokolt.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét nyilvános ülésen bírálja felül és azt hagyja helyben. Egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy a tényállást megalapozottnak tartja, azonban a vádlotti beismerő vallomás a vasalóval történő bántalmazásra nem terjedt ki, így vitatta azt, hogy megállapítható lenne a vádlott terhére az életveszélyt okozó testi sértés. A vádlott védekezésével szemben a sértetti vallomás erre vonatkozóan támpontot nem jelenthetett, mivel nem emlékezett a történetekre a sértett. Nem kizárt, hogy harmadik személy is jelen volt.

Összességében a további időmúlásra, a vádlotti beismerésre tekintettel, a kiszabott büntetés enyhítését indokoltnak tartotta, egyben indítványozta, hogy az időközben hatályba lépett új büntető törvénykönyv rendelkezését alkalmazza a másodfokú bíróság, tekintettel arra, hogy az enyhébb elbírálást eredményez az elkövetéskori törvényhez képest.

A vádlott írásban is indokolta a fellebbezését, eszerint a cselekményt megbánta, azonban azt tagadta, hogy vasalóval megégette volna a sértettet.

A vádlott utolsó szó jogán a védőjéhez csatlakozott.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a perrendi szabályokat megtartotta. Az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, részletes bizonyítást vett fel, illetve további szakértői bizonyítást is elrendelt eljárása során.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat a lehetséges módon feltárta, értékelési körébe vonta és azokat egyenként és egymással összevetve értékelte, mérlegelését kellően megindokolta.

Az elsőfokú bíróság tényállása mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, az megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban, a felülbírálat alapját képezi.

A vádlott a részbeni beismerő vallomásában a sértett megütését, megrúgását elismerte, azonban tagadta azt, hogy vasalóval megégette volna. Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel megindokolta, hogy mely bizonyítékok alapján vetette el a vádlottnak az erre vonatkozó védekezését, így azt cáfolta a sértett nyomozati vallomása, a sértett ellátásáról szóló orvosi adatok, továbbá az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény, illetve tanúvallomás is. Mindezekből egyértelműen következett, hogy a sértett égési sérülései friss sérülések voltak, amelyek a további, bántalmazás során elszenvedett sérülésekkel együttesen rögzítésre kerültek. Azt is egyértelműen tisztázta az elsőfokú bíróság, hogy nem a lefoglalásra került vasaló volt az elkövetési eszköz, azonban megállapítható, hogy az égési sérüléseket egy másik vasalóval okozhatták, azt az égésnyomok alátámasztották. A bizonyítás anyaga alapján az is egyértelmű volt, hogy más, harmadik személy nem lehetett az elkövető, kizárólag a vádlott bántalmazta a sértettet.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében a sértett sérüléseit összességében életveszélyesnek minősítette, azt azonban külön ki kell emelni - különösen a vádlotti védekezésre tekintettel -, hogy a vádlotti bántalmazás az égési sérülések okozása nélkül is, a légmell létrejötte miatt, életveszélyes sérülést eredményezett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt is. A minősítés kapcsán mindössze annyit kell megjegyezni, hogy azt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy „a támadott testtájékok, az alkalmazott erő és a használt eszközök alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a vádlott szándéka testi sértésre irányult, tudata a kifejtett magatartás időpontjában átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét”. Ez azonban - szemben a törvényszék megállapításával - az eredmény, azaz az életveszély tekintetében nem a gondatlanság megállapítását eredményezi, hanem az eshetőleges szándékkal történő elkövetést.

Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor helyesen alkalmazta az elkövetéskori Btk.-t, azonban időközben hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, az új büntetőtörvénykönyv, amely az egyéb rendelkezések változatlan volta mellett, a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozóan kedvezőbb szabályokat tartalmaz.

Így a vádlott már a büntetés kitöltésének kétharmad részét követő napon feltételes szabadságra bocsátható a korábbi, háromnegyed rész letöltésére vonatkozó szabályozással szemben. Erre tekintettel az új büntető törvénykönyv kedvezőbb, elbírálást eredményez a vádlottra nézve, így a Btk. 2. §-ára (és a 4/2013. BK. véleményben foglaltakra) figyelemmel az ítélőtábla a vádlottra nézve kedvezőbb, elbíráláskori Btk.-t alkalmazta. Ennek megfelelően a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozása a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata.

A vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A törvényszék a büntetés kiszabásánál az irányadó körülményeket lényegében helyesen számba vette, azonban az enyhítő körülményeknél a további időmúlást értékelni kell, illetve súlyosító körülményként kell értékelni azt, hogy a vádlott cselekményét védekezésre képtelen személy (a sértett az ittassága folytán lényegében öntudatlan állapotban volt) sérelmére követte el, továbbá arra is figyelemmel kellett lenni, hogy az eredmény tekintetében nem gondatlanság, hanem eshetőleges szándék terheli a vádlottat.

Mindemellett is az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés kellően igazodott a cselekmény tárgyi súlyához, illetve az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez, valamint a bűnösségi körülményekhez, így annak enyhítése nem volt indokolt.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélőtábla a kifejtettekre tekintettel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét - a jogszabályváltozásra tekintettel - a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az ítélőtábla a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalát követően előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére, a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. év február hó 25. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.28/2012/52. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.98/2013/13. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év február hó 25. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelezőül:

Faragó Erika
bíróági ügyintéző